

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupený JUDr. Rostislavem Puklem, advokátem se sídlem Karlova 252, Veselí nad Moravou, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2024, č. j. 34 A 32/2023-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 10. 2023, č. j. KUZL 83116/2023, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 14. 6. 2023, č. j. MUUH-DSA/61154/2023/Kodr., kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „*zákon o některých přestupcích*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání, neboť dne 4. 9. 2022 kolem 17:30 hod. před domem č.p. X v obci X fyzicky hrubě jednal vůči A. Š. (dále jen „*poškozená*“), které násilím odňal nezletilého syna P. Š., nar. X, z náručí – taháním za tělo dítěte, a dvakrát se po ní pravou rukou ohnal a zasáhl ji do těla, aby jí zabránil vzít si syna zpět, a následně pak u jednoho ze sousedních domů mezi nimi fyzický konflikt pokračoval tak, že poškozenou strčil, následkem čehož jí vypadl na zem telefon, který držela v ruce.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č. j. 34 A 32/2023-85, zamítl.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a pouze převzal závěry správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí žalovaného dle krajského soudu plyne, že se v intencích odvolacích námitek sám zabýval zjištěným skutkovým stavem a provedenými důkazy a na základě spisového materiálu dospěl k vlastním poznatkům o skutkovém stavu. Ve svém rozhodnutí se žalovaný také zabýval věrohodností svědků a rozpory v jednotlivých výpovědích, čímž dle krajského soudu dostatečně reagoval na odvolací námitky žalobce. Krajský soud dále uvedl, že se sice žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nevyjádřil k žalobcovým odkazům na judikaturu Nejvyššího správního soudu, tato judikatura se však podle krajského soudu týká nutnosti prokázání skutkového stavu nade vší pochybnost, přičemž tento standard byl dle rozhodnutí žalovaného zjevně naplněný.

[4] Dle názoru krajského soudu žalovaný zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Výpovědi svědků a účastníků řízení se sice vzájemně v některých aspektech odlišovaly, dílčí nesrovnalosti jsou však podle krajského soudu u svědeckých výpovědí přirozené a je nutno je přikládat subjektivitě vnímání zúčastněných osob či nedokonalosti paměti. Výpovědi svědků a účastníků řízení navíc dle krajského soudu nebyly nejdůležitějším důkazním prostředkem, jelikož byl přestupkový děj zachycen na video a audio záznamech doložených žalobcem a poškozenou, ze kterých bylo možné skutkový stav objektivně zjistit.

[5] Krajský soud měl dále za to, že nebylo nutné provádět žalobcem navrhované důkazy, kterými se snažil zpochybnit věrohodnost poškozené a její matky, neboť svědecké výpovědi nebyly klíčovým důkazním prostředkem v nynější věci. Navrhované důkazy se navíc dle krajského soudu netýkaly přímo nynější věci nýbrž jiného správního řízení.

[6] Co se týče hrubosti žalobcova jednání, krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že jeho jednání bylo pouhou neslušností, u které by nebylo namíste přistoupit k veřejnoprávnímu postihu. Dle krajského soudu jednáním žalobce došlo k fyzickému zásahu do integrity poškozené a nezletilého syna, přičemž použití fyzické síly nelze v moderní civilizované společnosti považovat za akceptovatelný způsob řešení sporů. Dále krajský soud zdůraznil zásah do psychiky nezletilého dítěte, které bylo doslova „objektem“ přetahování jeho rodičů. Podmínka hrubosti jednání žalobce tedy byla podle krajského soudu naplněna.

[7] Důvodnou pak krajský soud neshledal ani námitku, že se žalobce snažil hájit zájmy nezletilého syna a vyhnout se pokračování konfliktu tím, že jej odveze domů, protože byl z celé situace rozrušen. Žalobce v této souvislosti také odkazoval na jednání poškozené, která měla mít dříve syna ve své péči neoprávněně po dobu delší než 1,5 měsíce a žalobce tehdy musel dosáhnout odebrání syna z její péče formou soudního výkonu rozhodnutí. Dle krajského soudu však takové důvody jednání žalobce neomlouvají, resp. nevylučují jeho protiprávnost. Žalobcem navrhovaný důkaz rozhodnutím opatrovnického soudu krajský soud neprovedl, neboť toto rozhodnutí nebylo pro nynější věc podstatné.

[8] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů také ohledně žalobcova zavinění. Podle krajského soudu žalobce musel vědět, že svým jednáním může narušit zájem chráněný zákonem spočívající v klidném, nerušeném a nekonfliktním občanském soužití. Jelikož přestupek žalobce spočíval v jeho aktivním jednání, nebylo dle krajského soudu

pokračování

možné, aby tak činil nezávisle na své vůli. I pokud by tedy žalobce nechtěl narušit občanské soužití, musel být dle krajského soudu přinejmenším srozuměn s tím, že k takovému následku může vlivem jeho jednání dojít.

[9] V souvislosti s výší uloženého trestu krajským soudem nebylo jasné, proč žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že je na správním orgánu I. stupně rozhodnout o výměře a druhu trestu a že odvolací orgán je oprávněn pouze posoudit, zda správní orgán I. stupně při svých úvahách postupoval v souladu s kritérii obsaženými v § 37 až § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dle krajského soudu se však žalovaný v rámci svého přezkumu ztotožnil s úvahami správního orgánu I. stupně, přičemž v takovém případě nebyl důvod po něm požadovat, aby tyto úvahy nahradil jinými vlastními úvahami.

[10] Tvzení žalobce, že správní orgány za podstatně hrubější jednání ukládají zpravidla pouze napomenutí či pokutu ve výši 1 000 Kč, nebylo dle krajského soudu podloženo žádným rozhodnutím. Nebylo přitom na místě po správních orgánech požadovat, aby takové rozhodnutí předložily. Rozhodování správních orgánů o přestupcích a ukládání trestů se navíc dle krajského soudu vždy odvíjí od konkrétních okolností rozhodované věci, přičemž v případě žalobce byla uložena pokuta, která nedosahovala ani poloviny zákonem vymezené sazby.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se v ní výslovně nevyjadřuje.

[12] Stěžovatel tvrdí, že již v rámci správního řízení odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou však žalovaný, a následně ani krajský soud, nezohlednily. Konkrétně se mělo jednat o rozsudek ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[e]xistuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.“ Dále stěžovatel odkazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70, podle něhož správní trest lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost zřejmé, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal. Stěžovatel má za to, že v nyní projednávané věci existují pochybnosti ohledně skutkového děje, neboť skutkový stav, jak jej zjistily správní orgány, je založen pouze na tvrzení poškozené, které je však v rozporu s tvrzením stěžovatele.

[13] Krajský soud měl dle stěžovatele provést důkazy, které navrhoval ve své replice k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 30. 4. 2024 (na stranách 2, 4 a 5) ke zpochybnění věrohodností výpovědí poškozené i její matky A. M., a dále důkaz rozhodnutím opatrovnického soudu o výkonu rozhodnutí odnětím nezletilého, neboť toto rozhodnutí dokládá, „jak vybrocená celá situace je“.

[14] Podle stěžovatele krajský soud také nesprávně posoudil naplnění materiální stránky přestupku. Stěžovatel má za to, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Tvrdí, že jednal v zájmu nezletilého syna, který byl rozrušen poté, co jej poškozená vytáhla z auta, a začal natahovat ruce po stěžovateli. Ten se následně snažil syna ochránit před konfliktní situací

tím, že odejde, a naopak poškozená měla konflikt eskalovat tím, že stěžovatele pronásledovala. Dle stěžovatele jsou konflikty s poškozenou týkající se péče o nezletilého syna opakované a není nutné, aby při neslušném jednání rodičů byla věc řešena před správním orgánem jako přestupek.

[15] Stěžovatel má rovněž za to, že se projednávaná věc týká rodinného práva, konkrétně úpravy péče a výživy jejich nezletilého syna, která je řešena opatrovnickým soudem, a správní orgány proto neměly „zasahovat do jednání žalobce“.

[16] Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatele také nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud sice uvedl, že „není jasné, proč žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že je na prvostupňovém orgánu rozhodnout o výměře a druhu trestu a že odvolací orgán je oprávněn pouze posoudit, zda prvostupňový orgán při svých úvahách postupoval v souladu s kritérii obsaženými v § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky“, ale přesto dospěl k závěru, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal v plném rozsahu i co do výše trestu. Stěžovatel má také za to, že krajský soud v napadeném rozsudku řádně neodůvodnil, proč považoval uloženou pokutu za přiměřenou a proč neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[18] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že kasační stížnost se pohybuje na samé hranici projednatelnosti. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a proto důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel v kasační stížnosti převážně jen opakuje svou žalobní argumentaci, kterou místy doplňuje pouze o stručné výtky vůči rozsudku krajského soudu, nijak ovšem nereaguje na stěžejní argumenty, kterými krajský soud jeho žalobní námitky vypořádal.

[19] Dříve, než může Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[20] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[21] Jak uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Namítá však nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Pokud by tato námitka byla důvodná, jednalo by se o natolik závažnou vadu, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek krajského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a krajský soud v něm také podrobně reagoval na stěžovatelovy žalobní námitky. Konkrétně se stěžovatelovými odkazy na rozsudky č. j. 7 As 97/2011-68 a č. j. 1 As 11/2007-70 a s tvrzením, že skutkový stav zjištěný správními orgány neměl oporu ve spise, se krajský soud vypořádal v odstavcích 27 a 31 napadeného rozsudku. Z napadeného rozsudku je dále zjevné, proč krajský soud považoval uloženou pokutu za přiměřenou a proč neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy (viz odstavce 32, 39 a 49 napadeného rozsudku). Rovněž je z něj patrné, jak krajský soud vyložil rozhodnutí žalovaného a jeho úvahy na téma rozsahu přezkumu uloženého trestu.

[22] Zdejší soud v projednávané věci rovněž nenalezl žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury.

[23] Důvody, pro které lze zamítnout návrh na provedení důkazu se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval, přičemž s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz) opakovaně uvedl, že důvodem pro neprovedení důkazu může být mimo jiné jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení (srov. např. rozsudky ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 – 112; ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51; nebo ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 202/2021 – 38).

[24] Výkladu pojmu „*hrubé jednání*“ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích se pak Nejvyšší správní soud věnoval například v rozsudcích ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016-39; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 2 As 29/2017-28; ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 73/2018-25; nebo ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020 – 24, přičemž krajský soud tuto judikaturu v napadeném rozsudku respektoval. Za hrubé jednání se přitom podle citované judikatury považuje např. vytlačování osoby automobilem, uchopení druhé osoby oběma rukama za klopy bundy v oblasti krku ve snaze si ji přitáhnout k sobě, úder pěstí do obličeje, nebo pokud pachatel jako kolemjdoucí úmyslně udeří do střechy auta a způsobí v ní prohlubeň.

[25] Také podmínkami naplnění materiálního znaku přestupku se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval, přičemž dospěl k závěru, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech zároveň i materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti chráněný zákonem. Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální znak přestupku, naopak není dána, pokud v daném případě existují zvláštní okolnosti, jež nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují (viz rozsudky ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28; ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29; nebo ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 23/2018-29).

[26] V posouzení věci krajským soudem pak zdejší soud neshledal ani žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou, od které zdejší soud neshledal důvod se odklonit.

[27] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, avšak podle obsahu soudního spisu mu žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu